

15 JANUARI 1926

No. 2

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene
oorzaak der eeuwige zaligheid geworden. Hebr. 5 : 9.

DE NOODZAKELIJKHEID VAN EEN VERLOSSER.

De verzoening was gewoon een plaatsvervangende offerande, door den Zaligmaker geheel vrijwillig en vol liefde volbracht; universeel in haar toepassing op het menshdom, in zooverre de mensch de middelen van de bevrijding zal aannemen, welke op deze manier binnen zijn bereik zijn geplaatst. Voor zulk een zending kon alleen iemand in aanmerking komen, die zonder zonden was. Zelfs de altaar-slachtoffers van het aloude Israël, die als een tijdelijk zoenoffer voor de overtredingen van het volk onder de Mozaïsche wet geofferd werden, moesten rein en zonder vlek of smet zijn, anders waren zij onaannemelijk, en een poging hen dan te offeren, zou heiligschennis wezen.¹⁾ Jezus Christus was het eenigste Wezen, dat geschikt was voor de vereischten van het groote offer:

1°. Als de Eéne en eenigste zondeloze Mensch;

2°. als de Eenigste Geborene Zoon van den Vader en daarom het éénigste Wezen op deze aarde geboren, dat ten volle de eigenschappen van Godheid, zoowel als van menschheid bezat;

3°. als Degene, die in de hemelen gekozen en voor-verordineerd was voor dezen dienst.

Wie anders is er zonder zonde geweest en daarom geheel vrijgesteld van de heerschappij van Satan, en wien is de dood, het loon

1) Lev. 22: 20; Deut. 15: 21; 17: 1; Mal. 1: 8, 14; vergelijk Heb. 9: 14; 1 Petrus 1: 19.

der zonde uiteraard niet schuldig? Indien Jezus Christus den dood gestorven was zooals andere menschen — het gevolg van de macht die Satan over hen heeft verworven door hun zonden — zou Zijn dood slechts een persoonlijke ondervinding geweest zijn; een boete voor niets anders dan zijn eigen fouten of overtredingen.

Christus' totaal zondelooze staat maakte Hem geschikt, Zijn nederigheid en gewilligheid stelde Hem aannemelijk voor den Vader het zoenoffer te zijn, waardoor verzoening kon verkregen worden voor de zonden van alle menschen.

Wie anders heeft er met macht geleefd om den dood te weerstaan, over wien de dood geen macht had, tenzij door Zijn eigen toegeving? Maar Jezus Christus kon niet gedood worden, totdat Zijn „uur gekomen was”, en dat in het uur, waarin Hij vrijwillig Zijn leven overgaf en Zijn eigen sterven toeliet uit eigen vrijen wil. Geboren uit een sterfelijke moeder, erfde Hij de hoedanigheden om te sterven; verwekt door een onsterfelijken Stamvader, bezat Hij als een erfdeel de macht om den dood voor een onbepaalden tijd te weerstaan. Letterlijk gaf Hij Zijn leven op; dit heeft Hijzelf bevestigd: „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelven af; Ik heb de macht het af te leggen en heb de macht het wederom te nemen.”¹⁾ En verder: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelven.”²⁾ Zoo iemand kon alleen den dood overwinnen; door niemand dan Jezus Christus kon deze vereischte toestand verwezenlijkt worden om een Verlosser van de wereld te zijn.

Welk ander mensch is tot de aarde gekomen met zulk een aanstelling, bekleed met de autoriteit van zulk een voorverordiatie? De zending der verzoening van Jezus Christus was geen zelfaanmatiging. Weliswaar heeft Hij Zichzelf aangeboden, toen het verzoek gedaan werd in de hemelen; weliswaar is Hij aangenomen en na verloop van tijd tot de aarde gekomen, om dat, wat aangenomen was, ten uitvoer te brengen, maar Hij was gekozen door Eén die grooter was dan Hijzelf. Het voornaamste van Zijn belijdenis aangaande autoriteit, was van dien aard, dat Hij altijd onder de leiding van den Vader te werk ging, zooals deze woorden getuigen: „Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijnen wil zou doen, maar den wil Desgenen, die Mij gezonden heeft.”³⁾ Mijne spijs is, dat Ik doe den wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng.”⁴⁾ Ik kan van Mijzelve niets doen; Gelijk Ik hoor, oordeel Ik; en Mijn oordeel is recht-

1) Joh. 10: 17, 18.

2) Joh. 5: 26.

3) Joh. 6: 38.

4) Joh. 4: 34.

vaardig, want Ik zoek niet Mijnen wil, maar den wil des Vaders die Mij gezonden heeft." 1)

Door de verzoening, door Jezus Christus tot stand gebracht — een verlossende dienst, die plaatsvervangend gegeven werd ten bate van het menschdom voor allen, die van God verwijderd waren door de gevolgen der zonde, die zoowel erfelijk als door persoonlijke overtreding op den hals was gehaald — is de weg ter verzoening geopend, waardoor de mensch wederom in verbinding met God kan komen en zich bekwamen om opnieuw en voor altoos in de tegenwoordigheid van zijn eeuwigen Vader te vertoeven. De gevolgen der verzoening kunnen zeer gemakkelijk als tweevoudig worden beschouwd.

1°. De algemeene verlossing van het menschelijk geslacht van den dood, die door den val van onze eerste ouders ingevoerd is; en,

2°. zaligheid, waardoor er voor middelen ter verlichting der gevolgen van persoonlijke zonde gezorgd is.

De overwinning over den dood was openbaar gemaakt in de kruisiging van Christus; Hij was de eerste om van den dood tot de onsterfelijkheid over te gaan en, zooals terecht bekend is, „de eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn." 2) Dat de opstanding der dooden, op deze wijze ingewijd, zich uitstrekt over allen die geleefd hebben of zullen leven, is bewezen door een overvloedig aantal schriftelijke bewijzen. Na de verlossing van onzen Zaligmaker zijn anderen, die in het graf geslapen hebben, opgestaan en werden door velen gezien niet als geestverschijningen, maar als opgestane wezens, in bezit van onsterfelijke lichamen: „En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt en, uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad en zijn velen verschenen." 3)

Van degenen, die zoo vroegtijdig opstonden, wordt gesproken als „de heiligen", en andere geschriften bevestigen, dat alleen de rechtvaardigen in de vroegere tijden der opstanding zullen voortgebracht worden; maar dat al de dooden op hun beurt hun lichamen van vleesch en beenderen weder op zullen nemen, is buiten allen twijfel geplaatst door het geopenbaarde woord. Des Zaligmakers directe plechtige verklaring behoort afdoende te zijn: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: de ure komt, en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven. Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot

1) Joh. 5: 30. Zie ook vers 19 en Matth. 26: 42; vergelijk met L. en V. 19: 2; 20: 24.

2) 1 Cor. 15: 20; zie ook Hand. 26: 23; Col. 1: 18; Openb. 1: 5.

3) Matth. 27: 52, 53.

de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis." 1) De leer van een algemeene opstanding werd door de apostelen vanouds 2), zoowel als door de Nephietische profeten, gepredikt; 3) zooals ook is beaamd door openbaring, voortgekomen in deze bedeeing. 4) Zelfs de heidenen, die God niet gekend hebben, zullen vanuit hun graven opstaan, en aangezien zij geleefd hebben en gestorven zijn in onwetendheid aangaande de zaligmakende wet, zijn er middelen bereid om het plan van zaligheid aan hen bekend te maken. „En dan zullen de natïën der Heidenen verlost worden en zij, die geene wet gekend hebben, zullen deel hebben in de eerste opstanding." 5)

Jakob, een Nephietische profeet, leerde de alomvattendheid der opstanding en verklaarde de volstrekte noodzakelijkheid van een Verlosser, zonder Wien de doeleinden van God betreffende de schepping van den mensch, nutteloos zouden zijn. Zijn woorden bevatten een beknopt en krachtig overzicht van geopenbaarde waarheid, dat direct met dit onderwerp in betrekking staat:

„Want gelijk de dood over alle menschen is gekomen, om het barmhartige plan van den grooten Schepper te vervullen, moet er eveneens een kracht ter opstanding zijn; en de opstanding moet komen tot den mensch tengevolge van den val; en de val kwam als gevolg der overtreding; en omdat de mensch gevallen is, is hij afgesneden van de tegenwoordigheid des Heeren. Daarom moest het een eindelooze verzoening zijn; en tenzij er geen eindelooze verzoening is, zoude deze sterfelijkheid geen onsterfelijkheid kunnen aandoen. Daarom, het eerste oordeel, hetwelk over den mensch kwam, moest voor eeuwig gebleven zijn. En als dit zoo ware, moest dit vleesch nederliggen en vergaan en tot haar moeder aarde keeren, om niet wederom op te staan. O, de wijsheid van God! Zijn barmhartigheid en genade! Want ziet, indien het vleesch niet meer zoude opstaan, moesten onze geesten onderworpen zijn aan dien engel, die uit de tegenwoordigheid van den eeuwigen God viel en de duivel werd, om niet meer op te staan. En onze geesten moesten aan hem gelijk en zijn duivelen worden; engelen van eenen duivel, om uitgesloten te zijn van de tegenwoordigheid van onzen God, om te vertoeven met den vader der leugens, in ellende gelijk hijzelf; ja, aan dat wezen, dat onze eerste ouders verleidde, dat zich veranderde alsof het een engel des lichts ware, en de harten der menschen kinderen opwekte tot

1) Joh. 5: 25, 28, 29. Zie L. en V. 76: 17.

2) Zie bijv. Hand. 24: 15; Openb. 20: 12, 13.

3) Zie bijv. B. v. M. 2 Nephi 9: 6, 12, 13, 21, 22; Helaman 14: 15-17; Mosiah 15: 20-24; Alma 40: 2-16; Mormon 9: 13, 14.

4) L. en V. 18: 11, 12; 15: 44, 45; 88: 95-98.

5) L. en V. 45: 54.

geheime vereenigingen, om te moorden en alle soorten van geheime werken der duisternis te bewerken.

O, hoe groot is de goedheid van onzen God, die eenen weg tot onze ontkoming bereidt uit de handen van dit vreeselijk monster; ja, dat monster, dood en hel, hetwelk ik den dood van het lichaam en eveneens den dood des geestes noem. En door den weg der verlossing van onzen God, den Heilige Israëls, deze dood, de tijdelijke, waarvan ik gesproken heb, zal hare dooden opgeven; welke dood het graf is. En deze dood, waarvan ik gesproken heb, welke de geestelijke dood is, zal zijn dooden opgeven en de hel moet haar gevangen geesten overgeven en het graf moet zijn gevangen lichamen overgeven; en de lichamen en de geesten der menschen zullen hersteld worden, het een tot den ander; en het is door de kracht der opstanding van den Heilige Israëls. O, hoe groot is het plan van onzen God! Want aan de andere hand moet het Paradijs van God de geesten der rechtvaardigen overgeven en het graf moet de lichamen der rechtvaardigen opgeven; en de geest en het lichaam zijn wederom aan elkander hersteld; en alle menschen worden onsterfelijk en onbederfelijk; en zij zijn levende zielen, hebbende een volmaakte kennis, zooals wij in het vleesch; tensij dat onze kennis volmaakt zal zijn." 1)

De toepassing van de verzoening op persoonlijke overtreding, waardoor de zondaar vrijspraak kan verkrijgen door overeenkomstig de wetten en verordeningen te leven, die in het Evangelie van Jezus Christus zijn, is afdoende verklaard door de Schriften. Sedert vergeving van zonden op geen andere wijze kan verkregen worden, omdat er in den hemel, noch op aarde, een naam is, behalve die van Jezus Christus, waardoor zaligheid tot de kinderen der menschen kan komen, 2) heeft iedere ziel des Zaligmakers bemiddeling noodig, daar allen zondaars zijn. „Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods”, zeide Paulus vanouds 3), en Johannes de Apostel voegde zijn getuigenis er bij in deze woorden: „Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zoo verleiden wij onszelven en de waarheid is in ons niet.” 4)

Wie zal twijfelen aan de rechtvaardigheid Gods, die allen de zaligheid onthoudt, die niet in overeenstemming met de voorgeschreven toestanden leven, waardoor, zooals verklaard is, alleen de zaligheid verkregen kan worden? Christus is „allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden” 5) en God „Welke een iegelijk vergelden zal naar Zijne werken; Den-

1) B. v. M. 2 Nephi 9:6-13; lees het geheele hoofdstuk.

2) P. v. G. W. Mozes 6:52; vergelijk B. v. M. 2 Nephi 25:20; Mosiah 3:17; 5:8; L. en V. 76:1.

3) Rom. 3:23; zie ook vers 9; Gal. 3:22.

4) 1 Joh. 1:8.

5) Heb. 5:9.

genen wel, die met volharding in goed doen het eeuwige leven; maar dengenen, die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden.”¹⁾

Zulks is de noodzakelijkheid van een Verlosser, want zonder Hem zou het menschelijk geslacht voor altijd in een gevallen staat verblijven en wat de hoop op eeuwigen vooruitgang aangaat, zou onvermijdelijk verloren zijn.²⁾ De sterfelijke proeftijd is voorbereid als een gelegenheid voor vooruitgang, maar zóó groot zijn al de moeilijkheden en gevaren, zóó sterk is de invloed van het booze in de wereld en zóó zwak is de mensch het tegen te gaan, dat zonder den bijstand van een macht, welke boven die van de menscheijkheid is, geen ziel haar weg naar God, vanwaar die kwam, terug zou vinden. De noodzakelijkheid van een Verlosser ligt in de onbekwaamheid van den mensch om zichzelf uit het wereldsche naar het geestelijke te verheffen, van het lagere koninkrijk naar het hoogere. In deze opvatting zijn we niet zonder overeenkomst met de natuurlijke wereld. We erkennen een fundamenteel onderscheid tusschen onbezielde en levende stof, tusschen het anorganische en het organische, tusschen de levenlooze delfstof aan den eenen kant en levende planten of dieren aan den anderen. Binnen de grenzen van deze orde groeit de delfstof door aanzetting van buiten en kan een betrekkelijk volmaakt toestand van bouw en vorm verkrijgen, als in het kristal wordt gezien. Maar delfstof, alhoewel gunstig bewerkt door de machten der natuur — licht, warmte, electricische kracht en andere — kunnen nimmer een levend organisme worden; noch kunnen de doode elementen door de een of andere bereidingswijze van scheikundige verbinding van 't levenlooze afgescheiden, als noodzakelijke deelen de weefsels van een plant binnengaan. Maar de plant, die van een hoogere orde is, zendt haar worteltjes in de aarde, spreidt haar bladen uit in de atmosfeer en door deze organen absorbeert zij den opgelosten grond, ademt de gassen, die in de lucht zijn, in, en van zulke levenlooze delfstoffen weeft het weefsel zijn wonderbaar structuur. Geen deeltje van een delfstof, geen dood, chemisch preparaat is ooit een bestanddeel van een organisch weefsel, tenzij door de bemiddeling van leven. Misschien kunnen we deze overeenkomst een stap verder voeren. De plant is onbekwaam haar eigen weefsel naar den stand van het dier te verhoogen. Alhoewel men moet erkennen, dat de orde der natuur van het „dierlijke koninkrijk” afhankelijk is van het „plantaardige koninkrijk” voor

1) Rom. 2:6-9.

2) Er wordt in dit hoofdstuk niet getracht een speciale beschrijving te geven van den val, de verzoening of de Verlossing! Voor zulks wordt den lezer verwezen naar de Evangeliewerken, die deze onderwerpen behandelen. Art. des Geloofs Lezing III, IV en XXI.

levensonderhoud, de stof der plant kan alleen een deel van het dierlijk organisme worden, wanneer laatstgenoemde van zijn hoogen stand uitrekt en door een daad het plantaardig mengsel in zich opneemt. Achtereenvolgens, het dierlijke kan nimmer, zelfs niet van voorbijgaanden aard, een deel van het menschelijk lichaam worden, tenzij de levende mensch het verwerkt, en door de bereidingswijze van zijn eigen bestaan, verhoogt de stof van het dier, dat hem verstrekt was, tijdelijk voedsel naar den hooger stand van zijn eigen bestaan. De vergelijking, hier gebezigd, is, zooals algemeen erkend wordt onvolkomen, indien het buiten de grenzen der redelijkheid van haar toepassing gedreven wordt; want het verhoogen van delfstof naar den stand van het dierlijke en de verhooging van beide naar den menschelijken stand, is slechts een tijdelijke stand. Met de ontbinding der hoogere weefsels valt de stof daarvan weder tot de aarde van het onbezielde en doode. Maar om toelichting te geven, kan deze overeenkomst niet geheel zonder waarde zijn.

Zoo moet voor den vooruitgang van den mensch zijn tegenwoordigen gevallen en betrekkelijk ontaarden staat naar den hooger toestand van geestelijk leven een macht boven die van zijn eigen medewerken. Door de werking der wetten, die verkrijgbaar zijn in het hoogere koninkrijk, kunnen de menschen bereikt en verhoogd worden; ziehzelf kan hij niet zalig maken door eigen inspanning zonder geholpen te worden. Een Verlosser en Zaligmaker van het menschdom is buiten allen twijfel noodzakelijk in het verwezenlijken van het plan des eeuwigen Vaders, om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”;¹⁾ en die Verlosser en Zaligmaker is Jezus Christus, buiten Wien er geen ander is, noch kan zijn.

1) Paarl van Groote Waarde, Mozes 1:39.

Dit onderwerp is overgenomen uit het boek „Jesus the Christ”, geschreven door apostel J. E. Talmage.

Afscheidsgroet.

Als wij terugzien naar den tijd toen wij voor het eerst hier in dit land arriveerden en dachten nimmer eenig goed te kunnen doen, aangezien wij het leeren der taal te zwaar opnamen, zoo kunnen wij nu zeggen, nu onze zending voorbij is, dat de korte tijd, welken wij onder u hebben doorgebracht, tot nog toe de heerlijkste en aangenaamste tijd van ons leven is geweest. Wij danken onzen Hemelschen Vader dat Hij ons in staat gesteld heeft als Zijne afgezanten te hebben kunnen werken. Wij weten ook, dat we buiten de hulp van onze broeders en zusters in dit land niet veel hadden kunnen doen. Onze innigste wenschen zijn, dat deze zelfde medewerking getoond moge worden aan al degenen,

die in den naam des Heeren geroepen zijn om Zijn werk uit te breiden. En wanneer wij deze dingen doen, zullen we een tevreden gevoel over ons krijgen, die voor geen prijs gekocht kan worden. Dat de gelegenheid zich voor mag doen om elkander andermaal te ontmoeten, zijn de wenschen van uw broeders in het Evangelie.

FRANK J. MURDOCK.
 THOMAS E. LYON.
 WALTER G. PERKINS.
 LUTHER H. CROCKETT.
 ASAEL J. SMITH.

VOOR HET JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch A. B. C.

G is Geloof, een gave Gods, keurschat der waarlijk-vromen,
 't Komt door 't gehoor, 't ontstaat daar waar de Waarheid
 [wordt vernomen.

De Bijbel leert ons: „Het geloof nu is een vaste grond
 Der dingen die men hoopt”; daar waar het heilswoord wordt ver-
 [kond,

Daar kan verzekering ontstaan, een hechte steun, een
 [weten,

Dat in de Schriften ook be w i s der zaken wordt geheeten,
 Die men niet ziet: z i e l s k e n n i s dus, van onverwrikbren
 [aard,

Die van een andre wereld spreekt, door 't stof-oog niet ontwaard.

H is de Heiland, die voor U en mij den Hemel
 Verlaten heeft en leed in 't ondermaansch gewemel.
 Hij stierf op Golgotha voor 't menschelijk geslacht,
 Heeft de Verrijzenis voor ons teweeggebracht;
 Want iedereen staat op — de dood eischt allen zonder
 Ons toedoen: zoo komt óók tot ons 't Herrijz'niswonder.
 Maar wil men eigen schuld gedelgd en 't Godsrijk zien,
 Dan zie men in Gods Zoon den Weg en volge dien.

I is Israël, verkoren uit de volken,
 Geen ander kon als hij Jehovah's wil vertolken.
 Maar Israël gleeed en viel op 't gladde zondespoor,
 Hij dwaalde in duisternis, trots openbaringsgloor!
 Toch kwam Immanuël (God-met-ons) uit de Joden,
 En waar ze ook uit hun land gedoold zijn en gevloeden,
 God brengt hen eens terug (een aanvang is er al)
 Naar Palestina waar hun roem herleven zal.

(Wordt vervolgd.)

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Andante.
8 ft. stops.

TRACY Y. CANNON.

AVONDMAALVERS VOOR FEBRUARI 1926.

Terwijl wij eten van het brood,
Gedenkend Jezus en Zijn dood,
Laat ons dan steeds indachtig zijn,
En houden hart en handen rein.

Naspel.

8 and 4 ft. stops.

on left knee swell. off

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR FEBRUARI 1926.

(Mattheus hoofdstuk 22, verzen 37-39.)

Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het groote gebod. En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf.

STEMMEN VAN DE DOODEN.*)

Een getuigenis uit het stof.

Op den 22en September 1827 nam Joseph Smith, een jeugdige inwoner van Manchester, N.-Y., uit de zijde van een heuvel, welke in de omgeving was, een boek, dat opgemaakt was van dunne bladen geslagen goud, die tezamen gehouden waren door ringen volgens de wijze der hedendaagsche losse-bladen verslagen. Zooals beschreven door den vinder en door anderen, aan wie zij getoond zijn, waren deze gouden platen gegraveerd met fijne teekens, die van oude en zeldzame bewerking schenen te zijn.

De gegraveerde platen waren zeer zorgvuldig ter bewaring weggelegd geweest, want toen zij ontbloot werden, vond hij ze tezamen met zekere andere oude voorwerpen in een klein gewelf of steenen kist. „De kist, waarin zij lagen”, schreef Joseph Smith, „was gevormd door het plaatsen van steenen in een soort cement. Op den bodem der kist waren twee steenen kruisgewijze gelegd en op de steenen lagen de platen en de andere dingen.” De bovenste steen, of het deksel der kist, „was dik en vanaf het midden der bovenste zijde naar de kanten afgerond, en dunner aan de andere zijden, zoodat het middelste gedeelte ervan boven den grond zichtbaar was, maar de kanten rondom waren met aarde bedekt”. Zooals het later volgend onderzoek bewees, bevatte de gegraveerde karakters een geschiedenis van de oorspronkelijke volken van het Westelijk vasteland, waarvan de Amerikaansche Indianen de bestaande stammen van het nageslacht zijn. Een gedeelte van het oude verslag is in 't Engelsch vertaald en deze moderne overzetting werd eerst in 1830 gepubliceerd als het Boek van Mormon.

Het Boek van Mormon bevat scherpe en bepaalde voorspellingen van zijn eigen voortkomen in de laatste der dagen; en deze profetieën stemmen overeen met de Bijbelsche Schriften. De oude volken, wier stemmen wederom gehoord worden onder de levenden, waren van de stammen van Efraïm en Manasse, en daarom van het gezin van Joseph, den Zoon van Jakob. Door dit feit in gedachte te houden, zal de doordenkende student iets van groot gewicht in de anders duistere woorden van Ezechiël 37:15-20 vinden.

„Wijders geschiedde des Heeren woord tot mij, zeggende: Gij nu menschenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijne metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Joseph, het hout van Efraïm, en van het gansche huis Israëls, zijne metgezellen.”

Aan de verwarde ondervragers, die naar de beteekenis van dit

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

alles zouden vragen, werd den profeet verteld des Heeren doel op deze wijze te verklaren: „Alzoo zegt de Heere, Heere: Ziet, Ik zal het hout van Joseph, dat in Efraim's hand geweest is, en van de stammen Israëls, zijne metgezellen, nemen, en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een eenig hout; en zij zullen één worden in Mijne hand.”

Zeer duidelijk zou het verslag van Juda, dat we als den Heiligen Bijbel erkennen, gevoegd worden bij het verslag van Joseph en het voortbrengen van het laatstgenoemde zou teweeggebracht worden door directe uitwerking van Goddelijke macht, want de Heere zeide: „Ik zal het hout van Joseph nemen”, en van de twee verklaarde Hij: „Zij zullen één in Mijn hand zijn”, zelfs zooals de voorbeelden één waren geworden in de hand van Ezechiël.

Indien de getuigenis der geleerden omtrent de Bijbelsche tijdrekenkunde betrouwbaar is, waren Lehi en zijn kolonie de groote wateren reeds overgestoken en eveneens gevestigd in Amerika, toen Ezechiël deze gewichtige profetie uitsprak aangaande het „hout” of verslag van Joseph, dat het afzonderlijk was van dat van Juda. De voorspelling is vervuld. De Heilige Bijbel en het Boek van Mormon, of de verslagen van Juda en Joseph, zijn voor de wereld. Ieder betuigt de echtheid van den ander en ieder staat als een onwederlegbare getuigenis aangaande het verzoeningswerk — den dood en de opstanding van den Heere Jezus Christus.

Een halve eeuw later had Jesaja zijn weeklachten tot Ariël, de stad Davids uitgesproken en had onderscheid gemaakt tusschen Juda, die toen Ariël of Jeruzalem in beslag hield en het andere volk, waarmede een vergelijking werd gemaakt. Let op de voorspelling: „Dan zult gij vernederd worden; gij zult uit de aarde spreken, en uwe spraak zal uit het stof zachtjes voortkomen; en uwe stem zal zijn uit de aarde als van eenen tovenaars, en uwe spraak zal uit het stof piepen.” (Jes. 29:4.)

Het Boek van Mormon bevat scherpe en bepaalde voorspellingen van zijn eigen voortkomen in de laatste der dagen en deze profetieën stemmen met de Bijbelsche schrijftuurplaatsen overeen. Nephi voorzag de later volgende vernietiging van zijn volk tengevolge van overtreding, en na in visioen de ontaarde toekomst der Lamaniëten getoond zijnde, welke hij aanduidde als „het zaad mijner broederen”, sprak hij aangaande de beloofde herstelling van de verslagen op deze wijze:

„Maar ziet, ik profeteer tot u aangaande de laatste dagen wanneer de Heere God deze dingen tot de menschenkinderen zal doen voortkomen. Nadat mijn zaad en het zaad mijner broeders tot ongelooft vervallen zullen zijn, en door de heidenen verslagen zullen zijn, ja, nadat de Heere God hen met legers omsingeld zal hebben en met eenen berg, en forten tegen hen opgebouwd zal hebben, en nadat zij tot stof toe vernederd zijn, zoodat zij niet meer bestaan,

zullen de woorden der rechtvaardigen toch geschreven en de gebeden der getrouwen gehoord worden, en al degenen die tot ongelooft vervallen zullen zijn, zullen niet vergeten worden. Want degenen die verwoest zullen worden, zullen tot hen spreken uit den grond, en hunne spraak zal zachtkens voortkomen uit het stof, en hunne stem zal zijn als van iemand die eenen waarzeggenden geest heeft; want de Heere God wil hem kracht geven, opdat hij moge fluisteren aangaande hen, alsof het uit den grond kwam; en hunne spraak zal piepen uit het stof." (2 Nephi 26.)

De natie aldus „ten ondergebracht”, heeft „uit den grond gesproken”; haar spraak is voortgebracht „uit het stof”; want het oorspronkelijke van het Boek van Mormon was werkelijk uit den grond gekomen, en de stem van het heilig verslag is als dat van iemand, die uit het stof van het verleden spreekt”.

MIJZELF EN IK.

J. E. Talmage, *President der Europeesche Zending.*

Ik moet meer met mij zelve leven dan met iemand anders. Mijzelve en ik zijn onscheidbare kameraden in dit leven, ja, en in het hiernamaals, want mijzelve en ik zijn onsterfelijk en zullen als één in eeuwigheid samengaan.

Kennen we elkander zooals het behoort? Zijn we geestverwant en terecht gelukkig met dit kameraadschap, of worden we wel eens verbitterd, lastig en ontevreden?

Veel van ons zoet en bitter leven hangt af van het gezelschap dat we er op nahouden, hetzij dat gezelschap onze eigen keuze is, of de gevolgen der toestanden buiten ons beheer. In wat soort gezelschap bevind ik mij wanneer er niemand anders is dan mijzelve?

Er zijn sommigen, voor wie eigen gezelschap vreeselijk nadeelig is. Ieder uur, dat zij alleen — tezamen slijten, is een uur van ondeugd. Aan zichzelf overgelaten, denken zij aan verkeerde dingen, mompelen boosaardigheid tegen elkander en zwelgen in verderfelijk geklets. In het vage geheim van zelfgemeenschap stoken zij walgelijken twist en smeden tweedracht. Bedwelmd door hun eigen bedorven brouwsel, zien zij slechts verwrongenheid in de daden en motieven van anderen, wier zeer prijzenswaardige pogingen in hun benevelde oogen als boosaardig toeschijnen. In gedachten geven zij zich over aan verlaagde wellusten en bevlecken hun ziel met de zonden des harten. Het zou beter voor hen zijn, dat zij nimmer alleen waren. De gezegende oogenblikken van eenzaamheid komen hun niet toe, zelfs een evangenisel met een waakzamen cipier voor altoos bij hen, zou hun ten voordeele strekken.

Laat ons dankbaar zijn voor de groote tegenstelling van degenen

die, wanneer zij alleen zijn, zich in het beste gezelschap bevinden. Er zijn velen van deze, anders zou deze wereld slechter zijn dan zij nu is. Ik ken sommigen van die — en zij zijn geen weinige — mannen en vrouwen, die in hoog en beschaafd gezelschap van hun geliefd zelve leven, die terecht een zegen zijn voor hun zelve en daarom onvermijdelijk voor anderen. Voor hen is een uurtje der eenzaamheid ten goede. Hun gedachten zijn veredelend, hun alleenspraken inspireerend en aan hun medemensch schrijven zij in de juiste mate de waardigheid van hun eigen degelijke eigenschappen toe. De heilige eenzaamheid hunner gemeenschap met zichzelf is verheerlijkt door de rechtschapenheid in doel en inspanning. Verlicht door goddelijk licht, zulks dat door hun eerlijk verlangen is opgeroepen en zoo goedertierend op hen uitgestort is, zien zij de dingen des levens met een klaren blik en een normaal perspectief. Wanneer zij alleen zijn, verhelderden zij hun zielen door heilige bespiegelingen.

Nu en dan wordt mijzelve en ik toegestaan de gezellige woning van het harte van sommige dier gezegenden te bezoeken en dan leeren we ons eigen binnenste meer aantrekkelijk en inspireerend te maken. We zijn allen aangedaan door onze eigen omgeving, alhoewel in verschillende graden. Een reine en ordelijke omgeving is bevorderlijk voor de reinheid en de orde van den persoon, daarin geplaatst. Dus wordt het niet alleen de moeite waard, maar onmisbaar tot ons welzijn, dat we die kleine alkoof der ziel, waarin wij ons terugtrekken voor zelfonderzoek en persoonlijke gemeenschap, in den best mogelijken staat houden.

Hoe is uw geheime kamer bekleed en versierd? En hoe is de mijne — de kamer, waarin mijzelve en ik weggedoken zitten om alleen te denken, met elkander te spreken en tezamen te bidden? Die kamer behoort geriefelijk te zijn en in alle opzichten aangenaam. Is de vloer hard, koud, kaal of belegd met zachte tapijten van herinneringen aan goede daden — welke? Er zijn afbeeldingen aan den muur, hetzij het appartement armoedig of als een paleis is, ja, afbeeldingen van het verleden; maar wat toonen zij ons? Misschien beschrijven zij tafereelen, die voor ons beter waren geweest, indien we ze nimmer bijgewoond hadden, zonden, die buiten onze kennis hadden moeten blijven; of misschien zijn zij meesterstukken in onverbleekte kleuren, die de daden, waarin de engelen vreugde scheppen, vereeuwigen.

Mijzelve en ik behooren elkander zeer goed te kennen. We zouden elkander vaak een bezoek brengen en tusschen ons moet er vrijmoedigheid en onvoorwaardelijk vertrouwen zijn. Ik moet zoodanig respect voor mijzelve hebben, om alles te doen wat ik moet doen en vrij blijven iets te doen dat niet betamelijk is, ofschoon geen sterveling anders dan Mijzelve van het bedrijf of verzuim dier dingen mag weten.

En zoo is het met uzelve, nietwaar?

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Wat de „uitroeïing van het sociale kwaad” betreft, daaromtrent staan de volgende woorden van President John Taylor (Brigham Young's opvolger) opgeteekend:

„Gij erkent één huisvrouw en hare kinderen; hoe staat het met uwe andere onerkende betrekkingen? Wij erkennen al onze vrouwen en al onze kinderen; we dragen niet slechts zorg voor eenigen en behandelen de anderen als verschoppelingen, die in weeshuizen aanlanden of als vagebonden op straat, om daar het schrikbarend toenemende kwaad te doen aanzwellen. Onze handelingen zijn allemaal eerlijk, open en onverbloemd. Wij hebben geen speelholen, geen dronkenschap, geen kindermoord, geen rendez-vous-huizen, geen geprostitueerden. Onze vrouwen vreezen onze kuiperijen en ongebondenheid niet, noch worden onze vrouwen en dochters bedorven door beginsellooze schurken. Wij gelooven in de kuischheid en deugd der vrouw en handhaven die. Daar is heden geen plaats in heel de wijde wereld, waar vrouweneer, -deugd en -kuischheid zoo goed beschermd worden als in Utah. (Citaat in „Utah and its People”, door een Gentile — niet-Mormoon — 1882).

Hier is een mooi studieveld voor den physioloog en den socioloog. Ligt de gedachte hier niet voor de hand, zoo redeneert dr. Webb, dat dit goede resultaat volgt uit het vrije erkennen van de feiten des levens, zooals het Mormonisme dat doet, wat met andere woorden zeggen wil dat polygynie een algemeene praktijk is onder beschaafde en Christelijke en onbeschaafde en barbaarsche volken? En dat die erkenning de verstandigste weg is, te verkiezen boven het dwaselijk ignoreeren der natuur? Wie hier matigheid en zelfbedwang wil prediken (elke rechtgeaarde Mormoon juicht die toe!) bedenke dat de feiten des levens onze aandacht vragen, niet de een of andere theorie — zoo redeneert dr. Webb verder — en dat de fouten onzer samenleving even dikwijls voortvloeien uit een streven naar kunstmatige deugdzaamheid als uit ware, ingeboren verdorvenheid der menschelijke natuur.

Wat betreft „het voortbrengen van een gezonder nakroost en de fysieke, verstandelijke en moreele verbetering van het menschelijk geslacht”, beluisteren wij daarvoor een onbevooroordeeld opmerker:

„Het schijnt mij toe dat fysiek de Mormoonsche meer-
voudigheid veel van het succes belooft, waarvan Plato droomde,
en dat Utah zoowat de beste kweekschool is voor zijn sol-
daten, die hij had kunnen vinden. Kijk naar die jongskens, die
daar vol drukte en leven langs den weg gaan, bij tweeën op
den blooten rug hunner paarden gezeten met alleen een stukje
touw in de hand bij wijze van toom. Kijk naar die rooskleurige,
bedeeste meisjes, die eenmaal hunne vrouwen zullen zijn. Let
op het dagelijksch leven hunner vaders, gezond buitenwerk. Ga
hunne woningen binnen en zie de moeders bij háár werk... En
dan, als ge huiswaarts wandelt door een der plattelandssteden
langs door de boomen beschaduwde straten, waar kabbelend
water u op uw wandeling vergezelt en de zuivere bries van de
bergen u de geur van bloemen tegenwaait, terwijl de woon-
huizen, als villatjes, half wegschuilen in bloeiende vrucht-
boomen, ten allen kant, een stadige opeenvolging van tuinen —
dan, zeg ik, kom dan terug en noem, als ge kunt, deze men-
schen „losbandig”, „onrein”, „verlaagd”. (Phil. Robinson, *Sin-
ners and Saints*, p. 97.)

Bijdschrift (van de „Redactie van Eenheid”): Onze geachte
medewerker is o.i. hier op gevaarlijk terrein. De Westersche cul-
tuur beweegt zich geheel in de richting van de emancipatie der
vrouw; geen tweeërlei recht, geen tweeërlei moraal voor man of
vrouw.

Veronderstel, dat de polygynie wet is, dan kan de gehuwde man
op een goeden dag met een 2e of 3e vrouw thuis komen. Hoe dit
de vrouw kan grieven, leze men o.a. in Kartini „Van Duisternis
tot Licht” en die spreekt nog wel van Javaansche vrouwen,
eeuwenlang aan dit machtsmisbruik van den man gewoon. Hoe zou
de man opzien, als de vrouw eens twee of meer nieuwe mannen
in het gezin importeerde? Te dwaas om los te loopen natuurlijk.
Welnu, daaruit blijkt, dat polygynie alleen mogelijk is, daar waar
de vrouw een ondergeschikte plaats wordt toegewezen, waar ze
m.a.w. rechteloos is.

Waar man en vrouw als gelijkwaardigen en gelijkberechtigden
worden beschouwd, is polygynie onmogelijk. Dat de man clan-
destien zijn vrouw vernedert door het nemen van een bijzit, pleit
alleen tegen den man, niet tegen monogynie.

Wat de vrouwen er van zeggen.

De Mormoonsche veelvoud-vrouwen hebben heel wat on-
gevraagde sympathie ingeooft. Ettelijke keeren dienden de vrou-
wen van Amerika smeekschriften in bij het Congres, met het oog
op lotsverbetering harer „verdruchte zusters”. En die „verdruchte
zusters” waren er volstrekt niet mee gediend. Integendeel protes-
teerden zij hevig tegen die misplaatste sympathie en hebben gloed-

volle en welsprekende getuigenissen afgelegd van wat, naar haar beweringen, besliste voordeelen zijn van de instelling. En de sterkste uitspraken kwamen van ladies uit voorname families, die in grooten getale uit de beste kringen van Nieuw-Engeland kwamen, welopgevoede, fijngevoelige vrouwen.

Dr. Webb trekt hieruit de volgende conclusies: 1. De veronderstelde godsdienstige basis, waarop de instelling van den meervoud-echt rust, is werkelijk en vitaal-religieus. 2. De instelling bevat actueele en waardevolle voordeelen voor de vrouw — wat ook de nadeelen mogen zijn — en rust in geen enkelen zin des woords op de zelfzucht en de zelftoegevendheid van den man, zooals herhaaldelijk beweerd is. 3. Het blijkt uit de getuigenissen der betrokken vrouwen, dat de beweringen van het Mormonisme, betreffende het herstellen der vrouw in haar gepaste plaats in de samenleving, zekere elementen van rechtvaardiging heeft.

(Wordt vervolgd.)

Aangekomen.

Op 23 December 1925 is ouderling V. T. Holland uit Zion aangekomen om zijn tijd in den dienst des Heeren door te brengen.

Ontslagen.

Ouderlingen Johannes Siphkema, Alfred D. Lindberg en Johannes D. Springer zijn eervol van hun dienst als zendeling hier te lande ontslagen.

Ouderling Siphkema is gedurende zijn zendingstijd werkzaam geweest te Haarlem, Den Helder, Den Haag en Rotterdam en heeft geruimen tijd op het hoofdkantoor doorgebracht, alwaar hij o.a. veel vertaalwerk heeft gedaan. Daarna heeft hij nog gewerkt te Schiedam en Amsterdam.

Ouderling Lindberg heeft gearbeid te Rotterdam, Haarlem, Meppel, Winschoten en Den Helder.

De verschillende plaatsen, alwaar ouderling Springer gearbeid heeft, zijn: Arnhem, Deventer, Zwolle, Utrecht, Alkmaar, Amsterdam en Rotterdam.

„Help de menschen zichzelf te helpen.” Brigham Young.

Dit gezegde behoort bij die der andere presidenten, welke in de vorige aflevering op blz. 14 staan.

INHOUD.

De noodzakelijkheid van een		Stemmen van de Dooden	blz. 26
Verlosser	blz. 17	Mijzelf en Ik 28
Afscheidsgroet 23	Het ware Mormonisme 30
Voor het jonge volkje 24	Aangekomen 32
Zondagschoolwerk 25	Ontslagen 32